

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 198. szám

2009. június

Pünkösdi szonett

Ott ülnek ők, magukra hagyottan,
a csüggedt-gyáván összebújók,
az arcukra titkon kámzsát húzó,
vacogó félelemben fagyottan,

legott rohanó szél vad erejétől
zúgva hasad fel a menyei kárpit,
s lángnyelvek ragyogó tüze válik
férfi-merészség védpajzsává. Hevétől

olvad a dermedt szó, hittel hirdetik
- útjukat fehér galambok követik -
száz nép nyelvén a Mester tanát...

Kellenének most is láng-szemű fények,
hogy Földünkön értse milliárd lélek
a tűz-áldotta Béke szavát!

(Téglás-Hajós Éva)

Isten ajándéka

Nagyon szeretem a gyermekeket, és ha egy csalárhoz megyek, az első dolgom, hogy összebarátkozom a gyerekekkel. Amikor összeházasodtunk nem szerettünk volna egyből gyermeket, majd ha lesz kocsis, lakás stb. Ekkor még hitetlenek voltunk mind a ketten, illetve én már keresgéltem az Istent! Aztán megtértem, bementem, és szerettünk volna gyermeket, de nem adatott. Elmentem egy orvoshoz, aki kiállított egy beutalót egy bizonyos

vizsgálathoz, amit férfiakon végeznek el. Ekkor az egyik lelki testvérem azt kérdezte tőlem: kértétek már a gyermeket Istentől, hiszen a gyermek Isten ajándéka.

Persze, átadtam az életem Istennek, az életem minden részét azonban nem, például ezt az oldalát nem. Úgy voltam vele: Ha a nő és férfi együtt van, és mind a ketten egészségesek, lesz gyerekük! De ez nem így van! Úgy döntöttünk, hogy nem megyek el erre a vizsgálatra, hanem kérni fogjuk Istent, hogy segítsen: Uram, kérünk téged, adj nekünk ajándékként gyermeket, és segíts hogy neked nevelhessük fel őt.

Aztán olvastam a Bibliát, és azt olvastam: „Fiú adatik néktek.” Úgy éreztem, hogy ez nekünk szól, mondtam is a feleségemnek: Kicsim, kapunk gyermeket Istentől. Később volt egy álmom, hogy kapunk gyermeket, csak bibliai nevet kell neki adni. Felébredtem, és megköszöntem: köszönöm Uram, és ha csak ezen múlik...

Kis idő múlva áldott állapotba került a feleségem. Persze elmondtuk sok embernek, hogyan kaptuk a gyermeket. A következő gondunk az volt, hogy 8 hónapra született. Már kaptam is a kérdéseket. Ha Istentől kaptuk a gyermeket, miért nem 9 hónapra adta meg... Bevallom, ezt én sem értettem. Megkérdeztem egy professzort az egyetemen erről a dologról, aki azt válaszolta: az anyuka lábán kihordott egy tüdőgyulladást, így a gyermek élete veszélybe került. Tehát ha nem születik meg 8 hónapra, akkor meghal a gyermek.

Nekem nem volt más dolgom, csak az, hogy így köszönjem meg Istennek: Uram, köszönöm neked az ajándékot, Dávidot, és köszönöm hogy a 8. hónapban született, és így élhet.

A gyermek Isten ajándéka, így bánjunk velük, mert ezt is számon fogja kérni tőlünk Isten: „...*ha olyanok nem lesztok mint a kisgyermek, semmiképpen nem mentek be a mennyek országába.*”

Gyermekünk, Dávid mikor kinyitja a szemét rögtön felkiált: Apa, anya hol vagytok?

Te is kiálthatsz, mikor reggel kinyitod a szemed. Uram, legyél velem ma is! Vagy ha bűneid miatt nem látod Őt, mondd azt, Uram, hol vagy, segíts! Hallani fog-e tőled gyermeked Istenről, meg tudod-e mutatni viselkedéseddel, beszédeddel, hogy Isten gyermeke vagy? Hiszen a gyermek szemében te, a szülő vagy a példakép.

Vigyázz, hogyan cselekszel, hogy élsz, mert Isten ajándéka a gyermek!!

(M. Csaba, *Nyírgelse – Antenna*)

Imádkozz érte

- Adj hálát Istennek, hogy segítségül volt tanulmányaidban és befejezhetted a tanulmányi évet, tanulmányaidat!

- Adj hálát Istennek, hogy a nyár folyamán lehetőséget ad számodra is, hogy megpihenj! Kérd Istent,

hogy tegye áldottá számodra az iskolai szünetet, a nyaralás, a szabadságod idejét!

- Kérd Isten segítségét, hogy saját véleményed és igazságérzeted rabul ne ejtsen! "*Akkor ezt kérdezte*

Isten Jónástól: igazad van - e amikor haragszol...?" /Jónás 4,9./

- Kérd Istent, hogy Lelke töltsön be, életed minden tevékenysége lehessen Isten dicsőségére!

- Kérj szolgálatra kész életet Istentől! Isten szolgálatát végzed, amikor Lelke vezetése szerint embertársaid felé önzetlen szolgálatot vállalsz!

- Kérd Istent, hogy adjon szilárd hitet! "*Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik*

elvesznek, de nekiünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje." /1 Kor. 1,18./

- Kérd Istent, hogy Pünkösöd ünnepe legyen valóság életedben, és a gyülekezetünk életében!

"Elámultak..., hogy a pogányokra is kitöltetett a Szentlélek ajándéka." /Ap.10,45./

(Szentmihályi Hírnök)

Bemerítés Erzsébeten

Mindig nagy ünnep egy gyülekezet életében a bemerítés. Nagy öröm, amikor fiatalok és régebbi fiatalok ráébrednek arra, hogy bűnüket a kereszttövébe letéve találhatják meg az igazi boldogságot. Felismerik Jézus Krisztus üdvözítő kegyelmét, végtelen szeretetét.

Pünkösöd ünnepe gyülekezetünkben különlegesen szép nap lett, hiszen nyolc fehérruhás állhatott hitét megvallva a medence mellett. Döntésükre Istenünk áldását kívánjuk és sok erőt ahhoz, hogy minden körülmények között meg tudjanak állni a hitben.

Testvéri szeretettel: a szerkesztők

A bemerítkezők bizonyágtételei:

Baka Dorián vagyok, 16 éves. Itt nevelkedtem a gyülekezetben születésemtől fogva. Szüleim, már kiskoromban is rendszeresen hoztak az imaházba, jártam bibliakörbe is. Nevelésemnek köszönhetően, számomra evidens volt Isten szeretete, és fiának, Jézus Krisztusnak a földrejötteének ténye.

Isten mindig ott volt az életemben, de ezt néha elfelejtettem. Így utólag visszagondolva rendkívül kegyelmes volt hozzám, amikor a próbákban megőrzött.

Egy pár éve döbbsentem rá arra, hogy mekkora veszélynek is vagyok én kitéve, hiszen Jézus Krisztus második eljövetele rendkívül közel van. Azért éreztem ezt ekkora veszélynek, mert tudtam hogy bűnös ember vagyok, és hogy nem vagyok megtérve.

Tudtam hogy döntenem kell. Döntésképtelenségem megakadályozott hogy Isten mellett döntsek, de emellett nem éreztem magam késznek, hogy a kegyelmet megérdemeljem.

A sorozatos bemerítési alkalmak folyamatosan erősítették meg bennem, hogy nem szabad tétovának lennem, és el kell fogadnom a kegyelmet.

Még tavaly év végén, egyik esti imádságom alkalmával döntöttem el, hogy megtérek bűneimből. Ezután folyamatosan erősödött a hitem, és a kapcsolatom Istennel, majd a törekvők bibliaórájára is elkezdtem járni.

Most már úgy érzem, hogy egy jó kapcsolatban élhetek Istennel, és az ő által kijelölt módon tudom élni az életemet. Ezért úgy gon-

dolom, hogy szeretnék bemerítkezni.

Bizonyságtételemet, egyik kedvenc igeversemmel zárnam, amelyik János első levele 4. részében található. A 14. vers eképpen szól: „És mi láttuk és bizonyságot teszünk, hogy az Atya elküldte a Fiút a világ Üdvözítőjéül.”

Ifj. Baka László vagyok, 20 éves, az ifjúság tagja. Születésem óta ebbe a gyülekezetbe járok. Azzal, hogy szüleim minden vásárnap elhoztak a bibliakörbe elindítottak a jó úton. Mindig is tudtam azt, hogy maga az imaházba járás nem elég, el kellene fogadni az Úr Jézust és be kellene merítkezni. Első találkozásom Istennel egy pünkösdista gyülekezetben volt, ebből is látszik, hogy sokféleképpen megszólíthat minket. 14 éves lehettem, amikor ez történt, de szüleimnek nem mertem elmondani és így nem lett belőle semmi. Utólag visszatekintve úgy érzem, hogy ez egy úgynevezett érzelmi megtérés volt. Tudtam, hogy ezt a fejemben is el kell döntenem, nem szabad félvállról vennem. Gimnazista koromban néhány csíntevésben részt vettem és tudtam, hogy ezekkel együtt nem szabad élnem. 19 éves koromra már úgy éreztem, hogy ez sikerült. Komolyabban elkezdett foglalkoztatni a bemerítkezés. Rájöttem, hogy nem a világ nyújtotta dolgokra van szükségem, hanem arra, amit Isten kínál nekem, az pedig az örök élet. A nyáron három hónapot töltöttem Angliában a Northamptoni Baptista Gyülekezetben és véglegesen ott döntöttem el, hogy Isten útját szeretném járni. Két igevers van, amely meghatározó volt nekem:

Róma 8:28.: Akik Istent szeretik minden javukra van. Jelenések 2:10.: Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját.

Cseke Nóra vagyok. 12 éves korom óta járok ebbe a gyülekezetbe az édesanyámmal. Ő egy Billy Graham evangelizáción tért meg. Utána elmondta, hogy elfogadta az Úr Jézust és hogy Nemeshegyi Zoli bácsi meghívta a gyülekezetbe. Anyu megkérdezte, hogy elmennék-e vele. Én igent mondtam, azóta járunk ide.

Előtte katolikus templomba jártam, és katolikusként lettem megkeresztelve 11 évesen, és elsőáldozó is voltam.

Apukám nagyon katolikus, bár a vallást soha nem erőltette ránk, a saját akaratomból kezdtem hittanra járni és keresztelkedtem meg,

mégis nehezen fogadta el, hogy mi ide járunk. Kezdetben számos hitvita volt otthon, de persze aztán beletörődött és elfogadta döntésünket.

Miután elkezdtünk ide járni és anyu bemerítkezett, én is elfogadtam az Úr Jézust megváltómnak és jártam törekvők órájára. De aztán jött a kamaszkor, gondjaim lettek a suliban, otthon, meg mindenhol.

Utána sok minden történt és egyre távolabb kerültem Istentől. Többször volt, hogy hosszabb-rövidebb ideig nem jöttem imaházba, de aztán mindig hiányzott Isten és a gyülekezet is, és üresnek éreztem magam nélkülük.

Mégse adtam soha egészen oda magam Istennek. Nem okozott gondot beszélnem róla, nem tagadtam, hogy hiszek Istenben, hogy ide járok. De mindig sietve hozzátettem, hogy én még nem vagyok bemerítkezve.

Most már látom, hogy ez egy védekező reakció volt arra, hogy mentesüljek a többi kérdés alól, hogy kimentsem magam a kínosnak vélt szituációból. Nem mertem rábízni az életem, pedig ő számos lehetőséget kínált nekem, hogy kövessem Őt, de én félttem, hogy minden rossz lesz, ha igazán őt követem, és hogy el fogok bukni, mint ahogy az már régebben is többször megtörtént. Meg hát mindig azt hallottam, meg tapasztaltam is, hogyha megtér valaki, utána mindig jönnek a próbák, nehézségek. Amiket úgy gondoltam, hogy nem nagyon szeretnék. Én elvoltam azzal, hogy ide jártam imádkoztam és nagyritkán Bibliát is olvastam.

Tudtam, hogy Isten szeret és én is szeretem Őt. Persze, azért mélyen éreztem, hogy ez így nem jó, nem elég, és az életem bizonyos területein folyamatosan kudarcokba ütköztem.

Tavaly év végén imádkoztam azért, hogy ha az Úrnak nem jó így az életem, akkor változtassa meg. Én megpróbálom rábízni magam és követni az akaratát, legyen úgy ahogy lennie kell, ahogy ő akarja hogy legyen.

Hát utána tényleg megváltozott az életem. Januárban elküldtek a munkahelyemről a gazdasági válság miatt. Ezzel egy elég nehéz időszak kezdődött nekem. Minden más lett. Nem gondoltam, hogy ez velem megtörténhet, azt meg főleg nem, hogy nem fogok találni másik állást. Persze azért bizakodó próbáltam maradni, hogy úgyis találok valamit, és próbáltam erős lenni.

És jött pár nehéz hónap, és minden, ami eddig biztos volt az életemben, magamban, az bizonytalanná vált. Eltűntek a fogódzkodóim!!! Nem értettem először, hogy miért történik ez velem. Nem hibáztattam azért Istent, hogy ez történt, de akkor még nem értettem.

Miután meghallottam, hogy bemerítés lesz, szépen lassan érlelődött meg bennem a gondolat hogy én is ott szeretnék lenni a fehér ruhások között. Anyák napján döntöttem végleg. Akkor megérintett engem az Úr. És tudtam, hogy nem hallogathatom tovább, és hogy többször nem fordíthatok Neki hátat.

A következő héten elmentem törekvők órájára, és akkor már biztossá vált a szándék.

Az Úr hamar megmutatta, hogy mennyire hatalmas és kegyelmes Isten. Ugyanis rögtön a rákövetkező héten találtam munkahelyet, amit eddig hiába kerestem.

Nagyon hálás vagyok, hogy megtapasztalhattam ezzel, hogy igenis Ő gondoskodik rólam és neki nincs lehetetlen, és érdemes Őt követnem, és rábíznom az életem teljesen, fenntartások nélkül.

A nevem **Lesták Máté**, hívő családban születtem, a gyülekezet színe előtt mutattak be, még a régi imaházban. Szüleim 13 éve szinte minden vasárnapi Istentiszteletre elhoztak. Itt jártam gyermekiskolai csoportba is. Ez a mindennapi közelség Istenhez sokat fejlesztett engem hitemben. Emlékszem, nagyon büszke voltam arra, hogy a gyülekezetbe járhattam. Ez akkor mutatkozott meg például, amikor az óvodámmal egy hangversenyre jöttünk az imaházba, és én elmondhattam, hogy ismerem ezt az imaházat.

A Menny Kapuja, Pokol Lángja című előadás egyik jelenetében szerepeltem, és nagyon megérintett az Isten, de még kicsi voltam és nem merítkeztem be.

Sokat haladtam előre Isten felé az által is, hogy egy református általános iskolába jártam, és itt naponta voltak áhítatok, hittanórák. Amikor egyszer zongora órára akartam menni nagy vihar tört ki, imádkoztam Istenhez és arra az öt percre amíg átértem elállt az eső.

Tavaly Isten kegyelméből Cipruson tanultam egy évig és ott megismerhettem egy másik világot. Elmehettem egy Ciprusi baptista gyülekezetbe, ahol nagyon nagy szeretettel fogadtak. Egyszer elmentünk egy ortodox esküvőre, ami számomra nagyon egyhangú

volt, mert a pap végig ógörögül énekelt, a jelenlévők meg csak hallgattak. Ezen és még sok más fontos kérdésen elgondolkoztam, ebben sokat segített az ige olvasása és az internetes közvetítés.

Többször megéreztettem, hogy Isten ve-lünk van bármilyen helyzetben vagyunk is, ha kérjük Őt gondoskodik rólunk. Ezt különösen akkor tapasztaltam meg amikor felvételiztem és kiderült, hogy felvettek. Isten megsegített az új osztályomba való beilleszkedésnél, és végül az Ő jóvoltából minden jól alakult.

Karácsony előtt kezdtem el gondolkozni azon, hogy bemerítkezek, és úgy döntöttem, hogy szeretném az Úr Jézust követni és szeretnék bemerítkezni!

A nevem **Taligás Ferenc**, 47 éves vagyok. Szüleim, templomba járó katolikusok lévén megkereszteltek. Később hittanra jártam, majd elsőáldozó lettem, bérháztartó.

Ez idő alatt minden vasárnap mentem templomba, eleinte együtt a szüleimmel, később egyedül a diákmisére.

Középiszkola alatt egyre ritkultak ezek az alkalmak, és mint a legtöbb, magát katolikusnak valló ember, csak ünnepeken jutottam el misére.

Érettségi előtt derült ki egy nagyon kedves osztálytársamról, hogy baptista imaházba jár. Ekkor hallottam először erről a vallásról. Ez a kedves osztálytársam 25 éve a feleségem. Az ő révén jutottam el a gyülekezetbe, ahol eleinte nagyon furcsán éreztem magam. Szokatlan volt a családi közvetlenség a katolikus szabályok után. Annak ellenére, hogy kezdetben ritka vendég voltam, érdeklődéssel és szeretettel vettek körül, befogadtak a közösségbe.

Hamar felismertem és tapasztaltam a Krisztus gyülekezetében rejlő erőt, az Istenben vett hit fontosságát. Amikor gyermekeink cseperedtek, különösen fontossá vált számomra, hogy rendszeresen eljárjunk az imaházba, hogy otthonra találjanak a gyülekezetben és főleg az, hogy ismerjék és szeressék az Urat.

Tapasztaltam, hogy a gyermeknevelés nem kizárólag örömteli feladat, hanem adódnak nehéz problémák is. A közösség formálja a gyereket és formál bennünket, felnőtteket is. Isten különös kegyelme az, hogy együtt jöhetünk az imaházba.

Az idők folyamán többször éreztem indítást a döntésre, de mindig meggátolt az, hogy

többet vártam magamtól. A gyülekezet tagjaitól nagyon sok figyelmet, szeretetet és bátorítást kaptam. Időközben gyermekeim is döntésre jutottak. Mindezek arra készítettek, hogy én is vallást tegyek hitemről: hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia és hiszem, hogy értem is meghalt a kereszten bűneim bocsánatára, és az Ő rendelése alapján kérem a bemejtését.

Sokan mondták az utóbbi időben, hogy imádkoznak értem, amit nagyon köszönök. Az igehirdetések és az énekek is jobban megértettek ebben az időszakban és a Biblia is bátorító üzeneteket hozott elém.

Egy ilyen igeverset szeretnék befejezésül felolvasni, a Jeremiás könyve 29. részéből a 11. verset: Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr – békességet, és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.

Taligás Máté vagyok, 22 éves. Hívő családba születtem, ezért elég korán megismerkedtem az imaházba járással és az imádkozással. A szüleim rendszeresen vittek vasárnapi iskolába és istentiszteletre még akkor is, amikor nem akartam menni. Amikor mamánál aludtam, esténként elmondtuk az én Istenem jó Istenem, lecsukódik az én szemem kezdetű imádságot. Emlékszem hogy már kis koromban imádkoztam számomra, vagy a családomnak fontos dolgokért. Már akkor tapasztaltam, hogy Isten meghallgatja az én kéréseimet és segít nekem. Rendszeresen imádkozni, és Isten vezetését kérni akkor kezdtem, mikor érettségiznem és felvételiznem kellett. Minden a lehető legjobban sikerült és én nagyon hálás voltam Istennek, és rájöttem arra, hogy még mennyi mindenért hálás lehetek. Amire eddig azt hittem, hogy szerencse, vagy hogy az én érdemem, azt mind Istentől kaptam. Ekkor gondolkodtam el jobban azon, hogy mikor szeretnék bemejtkezni, de csak arra jutottam, hogy majd egyszer.

Valahányszor lehetőség lett volna rá mindig találtam valami kifogást. Leggyakrabban azzal volt gondom, hogy én nem merek kiállni a gyülekezet elé és elmondani, hogy mit érzek, vagy hogy nem is vagyok még elég jó, nem olvasok elégszer Bibliát. Aztán egyszer eszembe jutott, hogy Misi bácsi minden bemejtés alkalmával elmondta, hogy ez az első lépés, és én elhatároztam, hogy ezt a lépést meg akarom

tenni. Ezért nagyon örültem, amikor meghalottam, hogy megint lesz törekvők órája. Megtapasztaltam, hogy aki szereti az Istent, minden a javára válik, és hálám jeléül szeretném átadni az életemet neki és engedelmeskedni neki, és szeretnék bemejtkezni.

Nevem **Vass Béla**, 42 éves vagyok. Katolikus családban születtem, ahol elsősorban a nagyszülők rendszeresen jártak templomba. Egyik nagymamám, még óvodás koromban – ha épp nála tartózkodtam – alkalmanként elvitt magával. Gyakran mesélt az Úr Jézusról, én pedig érdeklődve hallgattam a történeteket. Megtanultam a Mi Atyánkat, és meg is kereszteltek, de aztán ennél a pontnál valahogy megszakadt a hitéletem. Általános iskolás koromban már teljesen elmaradtam a templomból, nem tartottam fontosnak a hitet, sokáig kizárólag a világi dolgok érdekelték.

Mindemellett azonban, mégis azt kell mondanom, hogy sohasem jutottam el az ateizmusig. Valahogy mindig éreztem, hogy lennie kell egy felsőbbrendű „intelligenciának”, egy teremtőnek, aki kézben tartja a történeteket. Tizenéves korom végére ez a kérdés egyre jobban foglalkoztatott. Mondhatni, tipikus útkereső lettem. Próbálkoztam megismerkedni többféle vallással, vagy vallás mögé bújtatott filozófiával, legyen az keresztény, vagy keleti eredetű, vagy épp bármilyen egyéb futurisztikus elmélet. Minden újdonság érdekelt, Jézust azonban nem kerestem... Volt, amikor fellelkesültem egy-egy meggyőzőnek tűnő tanítás láttán, hosszú távon azonban egyik sem adott megnyugtató választ a kérdéseimre. Valahogy mindig bele tudtam kötni valamibe, ami miatt rájöttem, hogy mégsem az a végső igazság. Így továbbra is úr maradt bennem, és tovább folytattam a keresést.

Mindez idő alatt azonban, időnként, ha nehéz helyzetbe kerültem, mégiscsak az Úrhoz imádkoztam. A bajban hozzá fordultam segítségért, ellenben, ha jól mentek a dolgaim, akkor azt természetesnek vettem, és a jó szerencsémnek tudtam be. Utólag végiggondolva eddigi életemet azonban már pontosan tudom, hogy számos alkalommal megtapasztalhattam az Úr szerető gondviselését.

Az útkeresésem ideje alatt a Biblia olvasása és tanulmányozása valahogy sajnos kimaradt az életemből. Persze tudtam, hogy van, de csak úgy „általános műveltségi szinten” volt fogal-

mam róla. Pedig ezzel kellett volna kezdenem...

Aztán lassan, hosszú évek után, mégis bezárult a kör. Megismerkedtem a feleségemmel, aki gyermekkorától kezdve az erzsébeti gyülekezetbe jár. Így nem volt kérdéses, hogy ebben a templomban tartjuk az esküvőt. Akkor voltam itt életemben először. Ezután, bár eredetileg nem állt szándékomban, a Lélek indíttatására mégis elkezdtem rendszeresen istentiszteletre járni, és Bibliát olvasni.

Később még többet akartam tudni az Írásban foglaltakról, így elmentem a Minden Korosztályok Bibliakörébe, s mindemellett sok kiegészítő-magyarázó segédanyagot is olvastam. Mindezeknek köszönhetően jobban megismertem az Igét és Isten fantasztikus üdvtervét. Először tavaly körvonalazódott bennem, hogy a kisgyermekkorban kapott keresztség nem elegendő. Saját magunknak önszántunkból, nyilvánosan kell színt vallanunk az Úr Jézus Krisztus mellett. Azonban időbe tellett, míg végleg elszántam magam. Úgy éreztem ugyanis, hogy nem vagyok még eléggé felkészült, nincs elegendő tárgyi tudásom, és emberileg sem vagyok elég jó. Nemrégiben azonban csatlakoztam a Törekvők órájához, ahol végül is arra az elhatározásra jutottam, hogy tovább már nem kívánom halogatni a döntést. Így amikor megtudtam, hogy hamarosan bemelegítésre kerül sor, én is örömmel és izgalommal csatlakoztam a többiekhez.

Végül, két bibliai idézettel szeretném zárni a mondanivalómat.

Pál levele a rómaiakhoz 10:9: Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz. Márk evangéliuma 16:16: Aki hisz, és bemelegítkezik, üdvözül, aki pedig nem hisz, elkárhozik.

Zsilli Mária: Anyai ágon katolikus, apain református családba születtem. Római katolikusnak kereszteltek. Isten megtartó kegyelme már születésem hetében megnyilvánult: meghozzá 2-szer is. Tüdőgyulladásra kaptam, vérátömlesztésre volt szükségem, hála Istennek Apukám tudott nekem vért adni. A második eset a következő: lovas kocsival vittek haza, a lovak megbokrosodtak, borult a kocsi, de engem időben leadtak róla, így menekültem meg. Kisgyerek koromban egy faluban éltem, ahol Édesanyám volt az iskolaigazgató, Édesapám pedig vb-titkár. Ezért csak titokban járhattam

hittanra, s nem lehettem elsőáldozó. Emlékszem, nagyon fájt, hogy nem vehettem magamra fehér ruhát, s nem áldozhattam a többiekkel. Természetesen akkoriban csak a külsőségeket láttam, de valahol tudatom mélyén ke-restem Istent. A gyülekezetbe Kriszti lányom révén kerültem. Az ő tiszta élete szép példaként szolgált számomra. Ami hatott rám: a letisztultság, emberi hang. Ahogy szembesültem bűneimmel, egyre inkább vágytam a bűnbocsánatra. Egyre inkább érlelődött bennem a bemelegítés gondolata. S végre, eljön az ideje, amiért hálás vagyok Istennek! Immár elmondhatom: megtaláltam az Urat!

Maradj a helyeden

Maradj a helyeden
ahol Isten látni akar!
Ő tudja mi használ, s mi fenyeget,
elrejt, ha kell, be is takar!

Maradj a posztodon! Ott a helyed.
Ha elfogadtad, amit ő ígért,
a legjobb dolog: hinni!
Az Ő szent lényét sérti a „miért”,
és a te Igéd: bízni!

Maradj a helyeden, ha fárasztó is,
és a feladat nehéz,
az Úr ismeri szíved titkait,
Ő rád szeretettel néz.
A világ csak kínoz és elárul,
fordítsd el tőle arcod!
Az Úr irgalmán szíved elámul,
csak Őt dicsérje hangod!
Krisztus Megváltó! Ő a Vezéred,
ha nehéz úton vezet,
tanítja az engedelmességet,
s életed boldog lehet!
Ő már előre kiválasztotta,
utad merre vezessen,
lépésről lépésre eléd hozza!
Te maradj a helyeden!

(Túrmezei Erzsébet)

A beme­rítés lényege

A beme­rítke­zési pa­rancsot Jé­zus Krisztus adta a ha­lálból való feltá­ma­dá­sa után tanítvá­nyai­nak, ille­tte minden köve­tőjé­nek.

„Elmen­vén azért, te­gye­tek tanítvá­nyokká min­den népe­ket, megkeresz­tel­vén őket az Atyá­nak, a Fiú­nak és a Szent Lé­lek­nek nevében.” (Máté 28:19.)

A beme­rítke­zés fizikai cse­lekmény, mellyel kife­je­zésre juttathatjuk hitün­ket és enge­del­messé­gün­ket Isten sza­vá­nak, uga­nakkor bi­zo­ny­sa­got tehetünk az ég, a föld és föld alatt való­k előtt is, ho­gy Isten gyerme­kei vagyunk.

Már Beme­rítő János fellé­pése előtt is léte­zett a beme­rítke­zés gyako­rlata, uga­n­is a po­gányból lett zsi­dók már korábban gyako­rolták a beme­rítke­zést. A po­gányok is zsi­dó­vá le­het­tek, ha a elfoga­dták Iz­rá­el Istenét, a tíz pa­rancsola­tot, és egyéb a zsi­dó­sa­gra vonatkozó ren­dsza­bályo­kat, uga­nakkor mindezt egy szertar­ta­ssal, a víz alá me­rüléssel is kife­jezték. Az alá­me­rülés azt jelké­pe­zte, ho­gy a zsi­dó hitre té­rő megszünt po­gány­nak lenni, a vízből való fele­mel­ke­dés pedig kife­je­zte, ho­gy elin­dult az új, a zsi­dó hit szerinti élet. (Semati­kus­ra egyszere­si­ve: leme­rül a po­gány, fel­jön a zsi­dó, erő­sen fogalmazva: meghal a po­gány, életre kel a zsi­dó. A mi esetün­kben: leme­rül a po­gány, fele­mel­ke­dik a keresz­te­ny, meghal a bünös ember, életre kel a hívő.)

Az alá­me­rítke­zés megtörté­nte feltétele az üdvösség elnyerésének is.

„A ki hisz és megkeresz­tel­ke­dik, üdvö­zül; a ki pedig nem hisz, elkár­ho­zik.” (Márk 16:16.)

Ennek alap­ján annak, aki hisz Jé­zus Krisztusban, be­ kell me­rítke­znie! Természe­tesen bő­ven lesznek a men­nyben olyanok, akik nem hajto­tták végre Krisztus pa­rancsát, de azok nem szá­ndékos és tudatos megvetéssel utasítot­ták azt el, hanem más okok működtek közre életün­kben. Vagy nem ismerték meg az Úr eme pa­rancsát, vagy körülményeik miatt maradtak le annak végre­haj­ta­sá­ról. Minde­ne­setre máso­kat nem kár­ho­zta­thatunk, mert az ítélet Urunk Jé­zus hatalmában van, aki a szív szá­ndé­kát is ismeri.

A Bibliában nincs példa kis­gyerme­kek keresz­telésére, uga­n­is csak felnőt­t és döntésre ké­pes emberek beme­rítéséről olvashatunk.

(Ap.Csel. 2:41; 8:12; 8:36–38; 9:17–18; 10:45–48) A cse­cse­mők, a kisgyerme­kek életre szó­lóan dön­teni még nem ké­pesek. A cse­cse­mők megkeresz­telése egyházi ha­gyo­mány, amely az egyén akaratla­gos döntése és szemé­lyes hite nélkül törté­nik, ezért Isten előtt keve­set ér. Amiképpen a megtérés is szemé­lyes és akaratla­gos dolo­g, amit nem dönthet el más helyettünk, uga­n­ig a megkeresz­telke­dés is. Isten felettébb tiszteli az emberi jogo­kat a sza­badság, akarat, szá­ndék, döntés, cse­lekvés tekintetében; uga­n­ig kellene az egyháznak is tisztelnie. Másfelől az embernek is tisztelnie kell Isten akaratát, ezért a keresz­te­ny egyhá­z­nak a Biblia utasítása szerint kell a beme­rítke­zést gyako­rolnia, s azt senki­nek sincs joga meg­vá­ltoztatni!

Maga Jé­zus Krisztus is beme­rítke­zett. Beme­rítke­zésével főképpen azt fe­jezte ki, ho­gy Isten létére teljes mértékben magára vállalta az emberi sorsközössé­get. Beme­rítő János megle­pődött az Úr ezen szá­ndékán, ezért vonakodott Őt beme­ríteni. Jé­zus azonban ezt monda néki:

„Engedj most, mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk....” (Máté 3:15.)

Ebből természetessé­ggel az következik, ha Isten Fia beme­rítke­zett, akkor nekünk is szükséges ezt az igazságot végrehajtanunk.

Beme­rítéskor teljes egészében el kell me­rül­nie a testnek a vízben, mint meghalónak a halálban. Az Újszövetség eredetileg görög nyelven íródott. A beme­rítést jelentő eredeti görög szó, a vízben való teljes elme­rülést jelenti. A klasszikus görög irodalomban a „bap­tidzó” fogalma hadihajók elsüllyedésekor is használatos. Tehát: úgy elme­rül­ni a vízben, mint ahogy lesüllyed a legyőzött hadihajó.

A beme­rítés a Krisztussal együtt való meghalást is jelké­pe­zi. Jelenti az eddigi bünös életün­k halálát, uga­n­akkor egy új, megszentelődő életre való feltá­ma­dá­st is:

„A beme­rítés által eltemettünk Ővele együtt a halálba, ho­gy miképpen feltámasztott Krisztus a halálból az Atyá­nak dicsősége által, azonképpen *mi is új életben járjunk.*” (Róma 6:4.)

Ennek a Krisztussal feltá­ma­dott, új életben járó földi létnek további folytatása is van a meg­di­csőült örök életre történő feltá­ma­dá­st ígé­re­te­vel:

„Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele eggyé lettünk, bizonyára *feltá­ma­dá­sa­ban*

is azok leszünk." (Róma 6:5.)

A bemelegítésnek nincs „mágikus”, vagy babonás, vallásos hatása. Sok vallásos ember azért keresztelteti meg csecsemőjét, hogy az nehoj pokolba jusson, „az ördög el ne vigye”, vagy éppen ne sírjon, beteg ne legyen. Mások pedig nem hisznek, de utánzásból, vagy a „biztonság kedvéért” merítkeznek be, hátha mégis van üdvösség...

Ezzel szemben, a bemelegítés végrehajtása olyan szívből jövő engedelmes cselekvés, amely csak hit, bűnbánat, megtérés, újjászületés esetén válik kézzel - szívvvel fogható áldássá (Ap.Csel. 8:8–22.)! Ezért a bibliai bemelegítés „nem a test szennyének lemosása, hanem a jó lelkiismeret keresése Isten iránt, illetve könyörgés Istenhez jó lelkiismeretért.” (1. Péter 3:21.)

Így tehát Krisztusba vetett hit nélkül csak csuromvizes lesz a bemelegítő, de tettének szellemi értéke nem lesz. Ezek nyomán csak azok merítkezzenek (merítkezhetnek) be, akik hisznek, megtértek, újjászülettek és saját elhatározásra jutottak e parancs végrehajtására.

FAKANÁL

Óangol sertésragu

Hozzávalók: 1 szál póréhagyma; 5 evőkanál olaj; 60 dkg sertéslapocka; liszt; 5 dl barna sör; 1 kiskanál Tabasco mártás; 1 citromkarika; 10 dkg gomba; só; őrölt fekete bors

Elkészítése: A jól megmosott póréhagymát fölkarikázzuk, a forró olajon, kevergetve pár perc alatt megpároljuk. Közben a lapockát 2 centis kockákra vágjuk, a lisztben megforgatjuk, majd a hagymához adjuk. Kevergetve megpirítjuk, majd a sörrel felöntjük.

A Tabasco mártást, a citromkarikát és a megtisztított, apróra vágott gombát hozzáadjuk, megsózzuk, megborsozzuk. Lefedve, kis lángon puhára pároljuk. Burgonyapürével tálaljuk.

(TABASCO® tüzes bors mártás: Csilit, sót, és természetes borecet tartalmaz.)

HUMOR

- Mi a fasírt többszáma?
- ???
- Fák sírtak!
- Kölcsön kértem a szomszédtól a trombitáját!
- De, hiszen te nem is tudsz rajta játszani!
- De amíg nálam lesz, addig ő se!

- Ön meg tudja állapítani a tyúk életkorát?
- Persze, a fogakon!
- Hiszen...a tyúknak nincsenek fogai!
- De nekem vannak!
- Akarsz sokat keresni?
- Igen.
- Akkor jól elbújok.
- Hogy hívják?
- Török Menyhért. Ipszilon nélkül!
- De hát ebben nincs is ipszilon!
- Ezt mondtam én is.

Alkalmaink

Istentisztelet: minden vasárnap 10 és 17 órakor

Bibliaóra: minden csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör: minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúsági bibliaóra: minden kedd 18,00 órától és vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúsági énekóra: minden vasárnap 16,00 órától 17 óráig

Felnőtt kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: minden csütörtök 19,30 és vasárnap 18,30 órától

Úrvacsora: Minden hónap első vasárnapján a 10 órakor kezdődő Istentisztelet második felében

Közös imaóra: Ünnepi Istentiszteletek előtt 9 órától 10 óráig (Karácsony, Húsvét, Pünkösöd, Hálaadónap)

Sakk szakkör Minden hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Előljárósági megbeszélés: Minden hónap első vasárnapját követő szerdán 18 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58. Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Dr. Almási Mihály**
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

Gyülekezetvezető/Gondnok:

Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **dr. Almási Mihály**
Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani@freemail.hu, Máté Daniella,

Technikai szerkesztő: Lesták Károly

Honlap: www.erzsebet.baptist.hu